

Et meile armust toito lood,
Mis maast ja merrest ette tood.

Dh tanna ilma otsa rahwas
Se eest, mis helde Voja teind,
Ja olle walmis! palwel' wahwas,
Ja on so pãwad ette nãind:
Nããd allati Ja armo wiit,
Ei tea, mill' sind kutsub siit!

Keif lihha ellab ommad aead,
Mis mullast lodud, mullaks saab,
Kui lõppewad siin ellopãwad,
Siis keif mailm jo mahha jããb:
Surm nidab aastast aastani,
Mi algmisest, kui otsani.

Dh ärra jätta murret mahha,
Et ello kũl on lũhhike,
Sest holetus on siis pahha
Ja kibbe, nãlja ello te!
Ja mõtle et sind armoga
Dn Jummal pannud ellama.

Jo Adamast ja Ewast sadif
Dn nãhtud hool ja holetus,

Kes warras, wallelik ja jodik,
Sel õsaks hãdda, õnnetus:
Kes õigust teeb, kũl Jummal teab
Ja sedda ommaks lapses peab!

Kui waesed lapsed, leßsed naesed
Siin ilma ellus õhkawad,
Kui kũrwad, mahhajaetud waesed
So jure palwes ruttawad,
Kel polle issa, emma, meest —
Dh seisa hãddas nende eest!

Sa lodud seadust pea õlles
Ja anna armsad õllemad,
Kes rahwast peab rahho õlles
Ja kaitsewad keif allamad:
Dh wõtta keifi õppeta
Ja wihha mehhed leppida!

Mi kaua, kui siis ello annad,
Nũũd meie lotus kindlaks jããb,
Et Sinna armust murret kannad,
Mis meie film ka ärranããb
Nũũd se ue aasta sees,
Mis jãlle tulles meile ees.